

Nieuwsbrief - OR updates

Nummer 13, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:978](#) 20-06-2025

Familiebedrijf Steenfabriek De Rijswaard B.V. – geldigheid statutenwijziging bij te vroeg begonnen algemene vergadering

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:3283](#) 20-05-2025

More Services B.V. c.s./Curator van Xenergy Services B.V. en Arvick B.V.

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:124](#) 28-01-2025

Bestuurders/Curator van Holland-Jeruzalem Management Company B.V.

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:3415](#) 08-11-2024

Enquêteprocedure Phoen'x c.s.

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:3582](#) 28-05-2025

Van Wijk q.q./Bestuurders van Julide Transport B.V.

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:3581](#) 28-05-2025

Schol q.q./Bestuurders van Billionpeople B.V.

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:3673](#) 28-05-2025

Spoler q.q./Bestuurders van La Demica Stucwerk B.V.

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:5187](#) 15-05-2025

Kort geding: splitsing vastgoedgroep onder rechterlijk toezicht na impasse tussen aandeelhouders

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:3216](#) 07-05-2025

Curator vordert terugbetaling zero balancing-overboekingen en spreekt bestuurder aan wegens onbehoorlijk bestuur

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:2651](#) 30-04-2025

Ostoy Trading B.V./Clearance Brands B.V. c.s.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:7701](#) 24-04-2025

Exhibitieverzoek en verzoek tot voorlopig getuigenverhoor deels toegewezen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:4150](#) 23-04-2025

Verzet ongegrond: bestuurder aansprakelijk voor het faillissementstekort

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:2811](#) 09-04-2025

Netherlands Commercial Court, vordering in incident tot inzage documenten, vordering in hoofdzaak over vraag of certificaten van aandelen rechtmatig zijn geroyeerd

RECHTSPRAAK

Familiebedrijf Steenfabriek De Rijswaard B.V. – geldigheid statutenwijziging bij te vroeg begonnen algemene vergadering

Eisers tot cassatie zijn drie broers en (via hun beheermaatschappijen) certificaathouders van een steenfabriek. De broers houden naast de aandelen in hun eigen beheermaatschappij ook een preferent aandeel in elkaars beheermaatschappijen. Hun overleden broer heeft voor zijn overlijden de aandelen in zijn beheermaatschappij aan zijn neef gelegateerd. Daartoe heeft de overleden broer de statuten van zijn beheermaatschappij laten wijzigen, zodat de regeling op grond waarvan hij zijn aandelen aan zijn broers had moeten aanbieden niet langer van kracht was. Tijdens de aandeelhoudersvergadering waarin het besluit tot statutenwijziging is genomen, waren eisers niet aanwezig. Zij hebben onder meer gesteld dat zij deze niet konden bijwonen omdat wijlen hun broer de vergadering te vroeg is begonnen en het besluit tot statutenwijziging al was genomen en de vergadering reeds was afgelopen voordat eiser 2 en eiser 3 arriveerden. Aangezien het hof in het midden heeft gelaten of deze stelling correct is, gaat de Hoge Raad uit van de juistheid van deze stelling. Eisers betogen dat het besluit tot statutenwijziging nietig is vanwege een fundamenteel totstandkomingsgebrek. De Hoge Raad gaat daarin niet mee. Evenals rechtbank en hof oordeelt de Hoge Raad dat het te vroeg beginnen met de aandeelhoudersvergadering leidt tot vernietigbaarheid van de aldaar genomen besluiten en niet tot nietigheid daarvan. Omdat eisers de vervaltermijn van artikel 2:15 lid 5 BW hadden laten verstrijken, is het besluit tot statutenwijziging rechtsgeldig. In de samenvatting wordt bovendien aandacht besteed aan de conclusie van A-G Assink,

die uiteenzet dat de sanctie van nietigheid in dergelijke gevallen onwenselijk zou zijn.

In deze procedure staat de rechtsgeldigheid van een statutenwijziging ter discussie. Zonder de statutenwijziging hadden de aandelen van een inmiddels overleden broer niet mogen worden geleverd aan zijn neef zonder dat deze eerst waren aangeboden aan zijn drie broers, eisers tot cassatie. Voor een heldere uiteenzetting van de feiten en het oordeel van de rechtbank en het hof verwijs ik naar respectievelijk OR 2022-0224 en OR 2024-0042. In cassatie staat onder meer de vraag centraal of het besluit tot statutenwijziging nietig of vernietigbaar is. Omdat de drie broers de vervaltermijn van artikel 2:15 lid 5 BW van één jaar hebben laten verstrijken en dus niet meer kunnen profiteren van de toepasselijkheid van artikel 2:15 lid 1 BW, betogen zij dat sprake is van nietigheid.

Ten minste twee van de drie aandeelhouders met ieder een preferent aandeel hadden de algemene vergadering waarin de statutenwijziging stond geagendeerd, willen bijwonen en daarin willen meebeslissen. In de oproepingsbrief stond als starttijd van de vergadering 11.00 uur vermeld, maar toen zij tijdig (dat is vóór of op dat tijdstip) op de stoep stonden, was de vergadering al afgelopen en was het besluit tot statutenwijziging al genomen; een wijziging van de aanbiedingsregeling in het nadeel van de ‘te laat maar eigenlijk tijdig’-gearriveerde aandeelhouders. In de uitspraken van het hof en de Hoge Raad wordt niet ingegaan op de vraag of de statutenwijziging zou zijn verhinderd als eisers wel aanwezig waren geweest. Voor hun oordeel is dat blijkbaar niet relevant. Uit het vonnis van de rechtbank blijkt wel dat eisers het besluit niet hadden kunnen tegenhouden omdat zij geen doorslaggevende stem hadden (ECLI:NL:RBOVE:2022:2538, r.o. 5.10; dat het hof deze rechtsoverweging niet tot het zijne maakt, wordt door A-G Assink nader uiteengezet, zie ECLI:NL:PHR:2025:279, onder 3.37.1-3.37.3 en 3.38.1).

Eisers betogen dat voornoemde gang van zaken een fundamenteel totstandkomingsgebrek is en dat (het besluit tot) de statutenwijziging daarom nietig is. De Hoge Raad oordeelt echter, in lijn met rechtbank en hof, dat het te vroeg beginnen met de aandeelhoudersvergadering waardoor niet alle vergadergerechtigden hebben kunnen deelnemen aan het overleg en niet alle stemgerechtigden hebben kunnen deelnemen aan de besluitvorming, in strijd is met de Wijsmuller-norm (HR 15 juli 1968, ECLI:NL:HR:1968:AC4232) en met wettelijke of statutaire bepalingen die het tot stand komen van besluiten regelen, in de zin van artikel 2:15 lid 1, aanhef en onder a BW en dus leidt tot vernietigbaarheid en niet tot nietigheid.

Dit oordeel komt overeen met de conclusie van A-G Assink. Hij betoogt dat het veelal geen

probleem hoeft te zijn dat een vergadering eerder start dan in de oproeping is vermeld en dan zou nietigheid alsnog tot problemen leiden. Als het wel problemen geeft, dan moet de rechter dat op basis van de omstandigheden van het geval bepalen en daarom is het wenselijk dat de route van artikel 2:15 BW (of bijvoorbeeld van vernietiging van besluiten in een enquêteprocedure) wordt bewandeld (ECLI:NL:PHR:2025:279, onder 3.17.17-3.17.18). A-G Assink merkt daarbij bovendien nog op dat dit ook past bij de al langer zichtbare trend, mede in het rechtspersonenrecht, waaronder het vennootschapsrecht, dat de sanctie van nietigheid op de terugtocht is (waarop hij uitvoeriger is ingegaan in ECLI:NL:PHR:2020:111, onder 4.39-4.40).

K.H. Boonzaaijer, juni 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:978

Zaaknummer: 24/01372

Rechters: M.V. Polak, H.M. Wattendorff, F.R. Salomons, G.C. Makkink en K. Teuben

Advocaten: B.T.M. van der Wiel en J.W.H. van Wijk

Wetsartikelen: 2:14 BW, 2:15 BW, 2:195 BW, 2:227 BW, 2:228 BW en 2:231 BW

RECHTSPRAAK

Enquêteprocedure Phoen'x c.s.

OK; enquête. Een aandeelhouder van een vennootschapsgroep verzoekt om een enquête naar het beleid en de gang van zaken binnen deze vennootschapsgroep. De OK is van oordeel dat er gegronde redenen zijn voor twijfel aan een juist beleid en een juiste gang van zaken van de vennootschapsgroep. Een afweging van de belangen van de verzoeker tegen die van de vennootschapsgroep moet echter naar het oordeel van de OK leiden tot afwijzing van het verzoek om een onderzoek te bevelen.

Partijen

[Verzoeker] en [belanghebbende] zijn ex-echtgenoten en tevens de twee aandeelhouders van de vennootschapsgroep die in deze procedure centraal staat. De structuur van de vennootschapsgroep is als volgt. [Verzoeker] en [belanghebbende] houden elk 50% van de aandelen in Phoen'x Holding B.V. ('Phoen'x Holding'). Phoen'x Holding houdt 100% van de aandelen in Phoen'x Investments B.V. ('Phoen'x Investments'). Phoen'x Investments houdt 100% van de aandelen in Phoen'x Estate Concepts B.V. ('Phoen'x Estate Concepts') en Phoen'x Energy B.V. ('Phoen'x Energy'). [Belanghebbende] en [verzoeker] vormden tot 8 december 2023 samen het bestuur van Phoen'x Holding en Phoen'x Energy. Vanaf die datum is [belanghebbende] enig bestuurder van deze vennootschappen. Phoen'x Holding is de bestuurder van Phoen'x Investments, die op haar beurt bestuurder is van Phoen'x Estate Concepts. Gezamenlijk worden voornoemde vennootschappen aangeduid als 'Phoen'x c.s.'.

Feiten

Phoen'x c.s. verrichten activiteiten met betrekking tot de aan- en verkoop en het beheer van vastgoed. De hierbij komende aspecten worden vervolgens verdeeld onder de verschillende vennootschappen van Phoen'x c.s.

Vanaf 2018 zijn er verschillende geldleningsovereenkomsten gesloten met vennootschappen

van Phoen'x c.s. Zo heeft J.H.N. [verzoeker] B.V. ('JHN') – een persoonlijke holdingvennootschap van de moeder van [verzoeker] – een miljoenen-geldlening verstrekt aan Phoen'x Investments. Daarnaast is er onder andere geld geleend van Phoen'x Holding voor de koop van een eigen woning en is er geld geleend bij de bank om de lening van Phoen'x Holding deels te voldoen. Bovendien heeft Phoen'x Investments een bedrag overgemaakt naar de bankrekening van JHN ter aflossing van een lening bij JHN van een vennootschap waarvan [belanghebbende] (indirect) enig aandeelhouder en bestuurder is.

Vervolgens ontstaan er meerdere geschillen tussen [verzoeker] en [belanghebbende]. Zo wordt er een Algemene vergadering van Aandeelhouders ('AvA') gehouden precies op een verhinderdag van [verzoeker]. In die AvA wordt vervolgens besloten tot het ontslag van [verzoeker] als statutair bestuurder. Daarnaast wordt de managementvergoeding van [verzoeker] stopgezet vanaf het moment van de door de voorzieningenrechter geoordeelde schorsing van [verzoeker] als bestuurder van Phoen'x Holding en Phoen'x Energy.

Intussen zijn de geschillen niet buitengerechtelijk gebleven. Gedurende de onderhavige procedure bij de OK lopen er nog andere procedures. Zo is er een procedure bij de rechtbank aanhangig tussen [verzoeker] en [belanghebbende] over de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap waarvan de aandelen in Phoen'x Holding deel uitmaken. Daarnaast is er een procedure tussen JHN en Phoen'x Investments over de afspraken over de verkoop van de echtelijke woning en een aantal appartementen ter aflossing van de door JHN verstrekte lening. Deze laatste procedure vloeit voort uit een afspraak die is gemaakt naar aanleiding van weer een andere procedure bij de rechtbank.

[Verzoeker] is het niet eens met de gang van zaken binnen Phoen'x c.s. en verzoekt de OK om een onderzoek te gelasten naar het beleid en de gang van zaken binnen Phoen'x c.s.

Inhoudelijk oordeel OK

De OK gaat in op de vier grondslagen van [verzoeker] om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken van Phoen'x c.s. Deze grondslagen zijn volgens [verzoeker]: (i) het tekortschieten van het financiële beleid, (ii) het handelen van [belanghebbende] met een tegenstrijdig belang, (iii) het houden van AvA's in strijd met de wet en de statuten en (iv) het schenden van de informatierechten van [verzoeker].

Ten eerste het financiële beleid. De OK is van oordeel dat er redenen zijn om te twijfelen aan de juistheid van de financiële administratie en jaarrekeningen. De leningen van Phoen'x c.s. zijn verschoven naar diverse posten op de jaarrekeningen. Daarnaast stonden de rekening-courant vorderingen een tijd lang enkel op de naam van [verzoeker] en niet ook op de naam van [belanghebbende]. Bovendien heeft de OK twijfels bij het stopzetten van de

managementvergoeding van [verzoeker].

Ten tweede het tegenstrijdige belang. Welk belang van Phoen'x Investments werd gediend met de aflossing van de lening van de vennootschap waarvan [belanghebbende] (indirect) enig aandeelhouder en bestuurder is, hebben Phoen'x c.s. niet duidelijk kunnen maken. Bij de beslissing om de lening voor die desbetreffende vennootschap af te lossen, had [belanghebbende] bovendien een tegenstrijdig belang. Het is niet aannemelijk dat [verzoeker] hiermee had ingestemd.

Ten derde het houden van de AvA's. De OK is van oordeel dat artikel 2:8 BW met zich brengt dat er voorafgaand aan de tweede AvA gecontroleerd had moeten worden dat [verzoeker] daadwerkelijk had kennisgenomen van de oproeping voor deze vergadering en het feit dat daar zou worden besloten over zijn ontslag als statutair bestuurder van Phoen'x Holding en Phoen'x Energy.

Ten vierde de informatierechten van [verzoeker]. Volgens het oordeel van de OK is niet gebleken dat de informatierechten van [verzoeker] zijn geschonden. [Verzoeker] heeft geen gebruik gemaakt van de gelegenheid om vragen te stellen op de AvA waarmee hij wel bekend was én [verzoeker] heeft onder meer niet gemotiveerd weersproken dat hij tot zijn ontslag toegang had tot de digitale boekhouding van Phoen'x c.s.

Conclusie OK

Het voorgaande brengt volgens de OK met zich dat er gegronde redenen zijn om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken binnen Phoen'x c.s. Naar het oordeel van de OK is het echter niet in het belang van [verzoeker], [belanghebbende] en Phoen'x c.s. om een onderzoek te gelasten. Met de uitkomst van de lopende procedures tussen partijen wordt volgens de OK een definitief einde gemaakt aan de tussen partijen bestaande geschillen en aan hun zakelijke samenwerking. Een onderzoek zou volgens de OK dan slechts tot extra kosten voor Phoen'x c.s. leiden.

De slotsom luidt dat het verzoek van [verzoeker] tot het gelasten van een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Phoen'x c.s. wordt afgewezen.

M. Roetman, juni 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-11-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:3415

Zaaknummer: 200.343.075/01OK

Rechters: W.A.H. Melissen, C.C. Meijer, A.W.H. Vink, E. Eeftink en V. Moolenaar

Advocaten: S.M. Marges, M.N. van Dam en W.K. de Pree

Wetsartikelen: 2:345 BW

RECHTSPRAAK

Netherlands Commercial Court, vordering in incident tot inzage documenten, vordering in hoofdzaak over vraag of certificaten van aandelen rechtmatig zijn geroyeerd

Rechtbank Amsterdam, handelend als Netherlands Commercial Court, oordeelt over een vordering in het incident tot openbaarmaking van documenten. In de hoofdzaak ligt de vraag voor of de certificaten van aandelen rechtmatig zijn geroyeerd, omdat de certificathaouders bepaalde wettelijke regels niet zouden hebben nageleefd. De rechtbank oordeelt dat de vordering in het incident prematuur is, omdat eisers pas belang (kunnen) hebben bij inzage in de documenten nadat is komen vast te staan of de eisers recht hebben op certificaten van aandelen. De rechtbank bepaalt dat de vordering in de hoofdzaak eerst wordt behandeld.

Inleiding

Comviva Technologies Limited ('Comviva') is een wereldwijde leider in mobiele oplossingen en is gevestigd in India. Comviva richt op enig moment Terra Payment Services (Netherlands) B.V. ('TPN') op. Later besluit Comviva haar aandelen in TPN af te stoten. Hiervoor is goedkeuring van de Reserve Bank of India ('RBI') vereist. RBI verleent 'in principe goedkeuring'. Comviva verkoopt haar aandelen in TPN aan een consortium van wereldwijde investeerders. Daarnaast verkrijgen huidige en voormalige werknemers en leden van het management van Comviva ('Participanten') certificaten van aandelen ('Certificaten') in TPN via een Employee Stock Option Program ('ESOP'). Ten behoeve van de uitvoering van ESOP wordt de Stichting TPS ESOP ('Stichting') opgericht. De Participanten komen uit India. Eén Participant is in de US gevestigd.

TPN stuurt op instructie van Comviva brieven waarin de toekenning van de Certificaten wordt bevestigd. Tevens geven de Participanten een verklaring af waarin zij erkennen dat zij

de voor inwoners van India in India geldende regels voor buitenlandse financiële investeringen naleven. De Participanten verklaren kort gezegd dat zij de noodzakelijke toestemming voor verkrijging van de Certificaten hebben verkregen en dat zij erkennen dat de Stichting de Certificaten met onmiddellijke ingang kan royeren wanneer blijkt dat een Participant om enige reden in overtreding is met de Indiaase regelgeving. De Stichting verstuurt een bevestiging dat de Stichting de respectievelijke aandelen in TPN houdt voor de Participanten en vermeldt dat de Participation Agreement, inclusief de Conditions of Administration ('COA') en de oprichtingsakte van de Stichting van toepassing zijn op de relatie tussen de Stichting en de Participanten.

Op enig moment migreert het concern waarvan TPN deel uitmaakt naar de UK. De aandeelhouders van TPN, waaronder de Stichting verkopen in het kader van deze migratie hun aandelen in TPN en ontvangen in ruil daarvoor aandelen in de nieuw opgerichte rechtspersoon naar Engels recht Terrapay Holdings Limited ('TPUK') (TPUK, TPN en de Stichting hierna samen: 'het Concern'). Het Concern trekt nieuwe investeerders aan die in TPUK investeren.

Het Concern meent op basis van advies van Indiaase advocaten dat de Participanten goedkeuring nodig hebben van de RBI om certificaten van aandelen in TPUK te kunnen verwerven. De Participanten menen, op basis van een ander advies, dat verdere goedkeuring niet vereist is. Het Concern bericht de Participanten gevestigd in India onder verwijzing naar de Participation Agreement dat zij geen certificaten van aandelen in TPUK ontvangen en dat de Certificaten worden geroyeerd. De Participant uit de US ontvangt certificaten van aandelen in TPUK.

Vorderingen in de hoofdzaak

Eisers, bestaande uit Comviva en de Participanten, vorderen in de hoofdzaak kort gezegd primair een verklaring voor recht dat de overdracht van aandelen in TPN ongeldig is en subsidiair een verklaring voor recht dat de Stichting contractuele verplichtingen jegens de Participanten niet is nagekomen en aansprakelijk is voor de daaruit voortvloeiende schade. Eisers voeren ter onderbouwing het volgende aan. Krachtens de statuten van de Stichting is een aandelenoverdracht aan iemand die geen partij is bij de Subscription and Shareholders Agreement ('SSA') nietig. Eisers betwijfelen of TPUK partij was bij de SSA vóór de overdracht van de aandelen in TPN aan TPUK. Voorts beargumenteren eisers dat de Stichting niet beschikkingsbevoegd was om de aandelen in TPN aan TPUK over te dragen, omdat een dergelijke bevoegdheid niet tussen de Stichting en de Participanten (in de COA) is overeengekomen.

Vordering in het incident

Eisers vorderen openbaarmaking van enkele documenten.

Overwegingen van de Netherlands Commercial Court

NCC behandelt eerst de vraag of de vordering tot inzage en openbaarmaking niet voorbarig is. Volgens de rechtbank willen eisers bereiken dat zij aandelen of certificaten van aandelen in TPUK ontvangen of dat zij gecompenseerd worden voor de volledige waarde van de Certificaten. De rechtbank volgt gedaagde partijen (het Concern) in haar argumentatie dat in de hoofdzaak de centrale vraag is of de (Indiase) Participanten de regels van de RBI hebben nageleefd. Als, aldus de rechtbank, de Participanten de regels niet hebben nageleefd, lijkt in dit stadium duidelijk dat de Participanten geen (certificaten van) aandelen kunnen krijgen, zodat de vordering in de hoofdzaak zou dienen te worden afgewezen. Als de Indiase Participanten zich wel aan de regels van de RBI hebben gehouden, lijkt het in dit stadium duidelijk dat de Participanten op de een of andere manier over (certificaten van) aandelen zouden moeten beschikken. De rechtbank zal daarom, en om de procedure te vereenvoudigen en te bespoedigen, de vordering in de hoofdzaak eerst behandelen. De rechtbank oordeelt dat er in dit stadium onvoldoende belang is bij het verzoek om openbaarmaking.

De rechtbank overweegt dat drie andere punten de voorgaande conclusie bevestigen. Ten eerste zijn de informatierechten van de Participanten in de COA zorgvuldig afgebakend en kan daaruit geen recht op openbaarmaking van bedrijfsdocumenten worden afgeleid. Ten tweede is informatie over de waardering van het bedrijf nu niet van belang, omdat nog niet vaststaat of de Participanten recht hebben op een financiële compensatie. Ten derde is het met behulp van de documenten voorbereiden van een procedure tegen de notaris wegens schending van zijn plichten voorbarig, omdat nog geen uitspraak is gedaan op de vraag in de hoofdzaak.

A.M. Dumoulin-Siemens, juni 2025

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 09-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:2811

Zaaknummer: C/13/758113

Rechters: L.S. Frakes

Advocaten: E.M. Tjon-En-Fa, I. Grijpma, E.R. Meerdink, E.C.L. van de Langerijt, W. Kroeze, R.R.C. Olsman en M. Veljkovic

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kort geding: splitsing vastgoedgroep onder rechterlijk toezicht na impasse tussen aandeelhouders

In dit kort geding vraagt een aandeelhouder de voorzieningenrechter om een verbod op de uitvoering van een herstructurering en splitsing van een vastgoedgroep, zolang daarover geen overeenstemming is bereikt. De andere aandeelhouders vorderen juist medewerking aan de splitsing, inclusief het aanleveren van documenten aan de notaris. De rechter oordeelt dat de samenwerking tussen partijen duurzaam is verstoord en dat splitsing noodzakelijk is. Tijdens de zitting worden afspraken gemaakt over de waardering van het vastgoed, de risico-overgang en de governance van de nieuwe vennootschappen. De rechter wijst de vorderingen tot blokkering van de splitsing af en veroordeelt de verzoekende aandeelhouder tot medewerking, op straffe van een dwangsom.

Feiten en achtergrond

De procedure betreft een geschil tussen [eiser] B.V. ('de Bezwaarde Aandeelhouder'), [gedaagde 1] B.V. ('de Groepsvennootschap') en haar andere aandeelhouders [gedaagde 2] en [gedaagde 3] ('de Andere Aandeelhouders'). De partijen zijn broers en zus van elkaar en ieder indirect voor een derde aandeelhouder in en tevens bestuurder van de Groepsvennootschap, zijnde een vastgoedgroep met een portefeuille van circa € 30 miljoen en aanvullende effecten en liquide middelen welke worden gehouden via een stichting.

Sinds 2018 bestaan er fundamentele meningsverschillen over het bestuur en de strategie. In 2021 heeft een van de Andere Aandeelhouders aangegeven te willen uittreden, waarna is gekozen voor een zogenoemde ruziesplitsing. De Bezwaarde Aandeelhouder stemt uiteindelijk daarmee in onder de voorwaarde dat zij een specifiek pand zou krijgen toebedeeld en dat de verdeling verder eerlijk zou verlopen. Vervolgens is geen onderlinge

overeenstemming bereikt over de verdere verdeling.

Incidenten

In april 2025 start de Bezwaarde Aandeelhouder een kort geding om te voorkomen dat de Andere Aandeelhouders zonder haar instemming de herstructurering doorzetten. Zij vreest dat haar positie als minderheidsaandeelhouder wordt uitgehold door overdracht van activa aan een reeds opgerichte nieuwe vennootschap, gevolgd door splitsing in drie nieuwe vastgoedvennootschappen.

De voorzieningenrechter wijst in het eerste incidentvonnis (ECLI:NL:RBNHO:2025:4167) enkele voorlopige voorzieningen toe: de Andere Aandeelhouders mogen geen onroerend goed vervreemden of bezwaren zonder de toestemming van de Bezwaarde Aandeelhouder. De rechter oordeelt ook in reconventie dat de samenwerking tussen de aandeelhouders in de Groepsvennootschap dusdanig is ontworcht dat de splitsing noodzakelijk is en beveelt derhalve doorgang van deze splitsing. De rechter benadrukt daarnaast dat splitsing vóór 1 juli 2025 noodzakelijk is om een gezamenlijke fiscale schade te voorkomen door het vervallen van de huidige splitsingsvrijstellingsregeling voor de heffing van overdrachtsbelasting per die datum.

In het tweede incidentvonnis (ECLI:NL:RBNHO:2025:4455) wijst de rechter een arbiter aan met als opdracht het geven van bindend advies over de verdeling van alle activa en passiva, waaronder de vastgoedportefeuille, op basis van een (ruzie)splitsing per uiterlijk 1 juli 2025. Iedere aandeelhouder moet een gelijkwaardig deel ontvangen. De Bezwaarde Aandeelhouder krijgt het pand toebedeeld zoals voornoemd; de andere aandeelhouders krijgen panden van vergelijkbare waarde en kwaliteit. Ten tijde van het vonnis in de hoofdzaak hebben de Andere Aandeelhouders de arbiter opdracht gegeven tot het geven van advies, maar de Bezwaarde Aandeelhouder nog niet.

Hoofdzaak

In de hoofdzaak vordert de Bezwaarde Aandeelhouder in conventie dat de Andere Aandeelhouders worden verboden om zonder haar toestemming een splitsingsvoorstel goed te keuren, vastgoed te vervreemden of te bezwaren, en de herstructurering verder uit te voeren. Zij voert aan dat zij onvoldoende is geïnformeerd, dat de waardering van een pand is aangepast zonder overleg, en dat zij bezwaar heeft tegen de betrokken notaris.

De voorzieningenrechter wijst deze vorderingen af. De voorzieningenrechter oordeelt dat de Bezwaarde Aandeelhouder moet meewerken aan de splitsing. De rechter stelt vast dat zij reeds het meest waardevolle pand heeft gekregen en dat eventuele compensatie daarin is

verdisconteerd.

In reconventie wordt zij op verzoek van de Andere Aandeelhouders veroordeeld tot het aanleveren van alle benodigde documenten aan de notaris binnen drie dagen na betekening van het vonnis. Indien zij niet meewerkt, treedt het vonnis in de plaats van haar handtekening op grond van artikel 3:300 lid 2 BW. Een dwangsom van € 50.000 per dag wordt opgelegd, met een maximum van € 2 miljoen.

Tijdens de mondelinge behandeling zijn onder leiding van de voorzieningenrechter afspraken gemaakt over de waardering van de panden (gebaseerd op taxaties per 1 september 2024), de risico-overgang (tot de splitsing voor gezamenlijke rekening), en de afwikkeling van de stichting waarin de effecten en andere liquide middelen van de Groepsvennootschap worden gehouden.

Over de governance van de voornoemde nieuwe vastgoedvennootschappen is tevens eerder geen overeenstemming bereikt. De Bezwaarde Aandeelhouder wil dat verkoopbesluiten alleen bij eenstemmigheid kunnen worden genomen, terwijl de Andere Aandeelhouders pleiten voor besluitvorming bij gewone meerderheid.

De voorzieningenrechter oordeelt dat besluitvorming bij gewone meerderheid wenselijk is voor een slagvaardige afwikkeling, mits sprake is van een marktconforme transactie. De mogelijkheid om in kort geding op te komen tegen een voorgenomen verkoop biedt voldoende rechtsbescherming.

De proceskosten worden in alle instanties gecompenseerd, mede vanwege de familieband tussen partijen.

D.L. Westerbeek, juni 2025

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 15-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:5187

Zaaknummer: C/15/363638 / KG ZA 25-173

Rechters: A.H. Schotman

Advocaten: R.C. van Wieringhen Borski en J. van der Steenhoven

Wetsartikelen: 2:334cc BW en 3:300 BW

RECHTSPRAAK

Ostoy Trading B.V./Clearance Brands B.V. c.s.

In dit geschil tussen een afnemer en een leverancier ontbindt de afnemer een koopovereenkomst nadat blijkt dat de geleverde goederen, in tegenstelling tot eerdere schriftelijke bevestigingen, niet vrij verhandelbaar zijn binnen Europa. De rechtbank oordeelt dat de afnemer de koopovereenkomst rechtsgeldig heeft ontbonden en veroordeelt de leverancier tot terugbetaling van de koopsom en het ophalen van de betreffende goederen. Daarnaast wijst de rechtbank de vorderingen toe dat, naast de leverancier, ook de (indirect) bestuurders van de leveranciers en een feitelijk leidinggevende op grond van onrechtmatige daad hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de schade.

Feiten, vorderingen en verweer

In deze zaak buigt rechtbank Zeeland-West-Brabant zich over een geschil tussen Ostoy Trading B.V. ('Ostoy', eiser) en Clearance Brands B.V. ('Clearance Brands'), alsmede haar aandeelhouders en bestuurders Be Clearance B.V. ('Be Clearance') en Glory Brands B.V. ('Glory Brands'), de aandeelhouder en bestuurder van Be Clearance ('gedaagde 4'), de aandeelhouder en bestuurder van Glory Brands ('gedaagde 5'), en de vader van gedaagde 4 en gedaagde 5 ('gedaagde 6') (gezamenlijk de 'gedaagden').

Eind augustus/begin september 2021 sluit Ostoy een koopovereenkomst met Clearance Brands voor de levering van goederen, waaronder 156.948 fitnessflessen van het merk Crivit. Kort na de totstandkoming van deze koopovereenkomst vraagt Ostoy om een bevestiging dat de fitnessflessen vrij verhandelbaar zijn binnen Europa. Als reactie sturen gedaagde 5 en gedaagde 6 op 30 september 2021 een e-mail met (i) een bericht dat afkomstig lijkt van Delta Sport Handelskontor GmbH ('Delta-Sport') gericht aan Glory Brands, en (ii) een *Kaufvertrag* tussen Delta-Sport en Glory Brands, waarin onder meer wordt bevestigd dat de betreffende goederen vrij verhandelbaar zijn binnen Europa. In november/december 2021 levert Clearance

Brands de fitnessflessen aan Ostoy tegen een prijs van € 100.446,72, die Ostoy voldoet onder verrekening van twee openstaande bedragen.

Na levering van de fitnessflessen neemt Ostoy contact op met Clearance Brands, omdat blijkt dat de flessen niet vrij verhandelbaar zijn binnen Europa. Crivit is namelijk een merk van Lidl en zonder de toestemming van Lidl mag Ostoy de fitnessflessen niet verhandelen. Clearance Brands doet vervolgens meerdere toezeggingen om de fitnessflessen tegen terugbetaling van de koopsom terug te nemen. Omdat deze toezeggingen niet worden nagekomen, ontbindt Ostoy op 5 april 2023 de koopovereenkomst en sommeert zij Clearance Brands tot een betaling van de koopprijs. Ook daarna zegt Clearance Brands meermalen toe dat zij de goederen zal terugnemen tegen betaling, maar telkens volgt uitstel, waarbij als reden de nog uitstaande betalingen van andere klanten wordt genoemd.

Ostoy vordert primair terugbetaling van de koopprijs van de fitnessflessen en baseert haar vordering op de ongedaanmakingsverbintenissen die voortvloeien uit de ontbinding van de koopovereenkomst. Daarnaast stelt zij dat, naast Clearance Brands, haar (indirect) bestuurders en gedaagde 6 als feitelijk leidinggevende hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de geleden schade op grond van onrechtmatige daad.

De gedaagden stellen dat niet is bewezen dat de fitnessflessen niet vrij verhandelbaar zijn in Europa. Indien dit wel vaststaat, is Clearance Brands volgens gedaagden niet tekortgeschoten, nu zij niet in gebreke is gesteld en dus niet in verzuim verkeert. Daarnaast voeren gedaagden aan dat nooit een onvoorwaardelijke toezegging is gedaan om de fitnessflessen tegen betaling terug te nemen. Voor zover dit wel wordt aangenomen, stellen gedaagden dat dit door gedaagde 6 is gedaan en niet door de bestuurders van Clearance Brands.

Beoordeling

Ten eerste oordeelt de rechtbank dat Ostoy de koopovereenkomst rechtsgeldig heeft ontbonden, omdat Clearance Brands is tekortgeschoten in de nakoming van haar toezegging dat de fitnessflessen vrij verhandelbaar zijn binnen Europa. Aangezien de gedaagden betwisten dat er sprake is van een toezegging, beoordeelt de rechtbank eerst de inhoud van de overeenkomst.

De inhoud van de overeenkomst wordt bepaald door de Haviltex-maatstaf, waarbij het gaat om de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan de bepalingen van de overeenkomst mochten toekennen en wat zij redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. Clearance Brands heeft schriftelijk bevestigd dat de fitnessflessen vrij verhandelbaar zijn en nadat bleek dat dit niet het geval was, heeft zij aangeboden de fitnessflessen terug te nemen. Hoewel bij het sluiten van de overeenkomst niet expliciet is

gesproken over de vrije verhandelbaarheid, mocht Ostoy, gelet op de hiervoor genoemde omstandigheden, verwachten dat zij de fitnessflessen vrij binnen Europa kon verhandelen. Nu vaststaat dat de fitnessflessen niet vrij verhandelbaar zijn, is Clearance Brands tekortgeschoten in de nakoming van haar toezeggingen. De rechtbank concludeert dan ook dat Ostoy de koopovereenkomst rechtsgeldig heeft ontbonden.

Ten tweede oordeelt de rechtbank dat de bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de terugbetaling van de koopsom. Hoewel het uitgangspunt is dat de rechtspersoon zelf aansprakelijk is, kunnen ook bestuurders aansprakelijk worden gesteld. Hiervoor is vereist dat bestuurders een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Er is onder meer sprake van aansprakelijkheid bij bestuurders, indien de bestuurder bij het aangaan van verbintenissen wist of redelijkerwijze behoorde te begrijpen dat de vennootschap niet aan haar verplichtingen zou kunnen voldoen en bovendien geen verhaal zou bieden (de Beklamlernorm).

In dit geval staat vast dat de aan Ostoy toegestuurde e-mail en *Kaufvertrag* van Delta-Sport zijn vervalst. De rechtbank leidt hieruit af dat de bestuurders wisten of redelijkerwijs behoorden te begrijpen dat Clearance Brands de toezegging niet zou kunnen nakomen. Daarnaast blijkt uit de gegeven omstandigheden dat Clearance Brands geen verhaal zou kunnen bieden. Clearance Brands is namelijk een start-up, die afhankelijk is van de betalingen van andere klanten voor de terugbetaling van de koopsom aan Ostoy. Daarbij komt dat Clearance Brands volgens Ostoy heeft gedreigd met het aanvragen van haar eigen faillissement. Op grond van het voorgaande oordeelt de rechtbank dat de bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn voor terugbetaling van de koopsom. Gedaagde 4 en gedaagde 5 zijn eveneens hoofdelijk aansprakelijk op grond van artikel 2:11 BW. Voor een veroordeling tot het ophalen van de fitnessflessen ziet de rechtbank onvoldoende reden.

Ten slotte oordeelt de rechtbank dat, naast Clearance Brands en de (indirect) bestuurders, gedaagde 6 als feitelijk leidinggevende hoofdelijk aansprakelijk is voor de terugbetaling van de koopsom. Uit de e-mailwisselingen volgt dat gedaagde 6 steeds namens Clearance Brands toezeggingen heeft gedaan over het ophalen van de fitnessflessen, maar die toezeggingen telkens niet is nagekomen. Hieruit leidt de rechtbank af dat gedaagde 6 in zijn hoedanigheid van feitelijk leidinggevende heeft bewerkstelligd dat Clearance Brands haar verplichtingen niet nakwam, althans toezeggingen heeft gedaan, waarvan hij wist dat Clearance Brands deze niet zou kunnen nakomen. Dit is onrechtmatig jegens Ostoy en gedaagde 6 is daarom ook hoofdelijk aansprakelijk voor de schade die Ostoy daardoor heeft geleden. Evenals bij de bestuurders, ziet de rechtbank onvoldoende reden om gedaagde 6 te veroordelen tot het ophalen van de fitnessflessen.

S.M. Bálint, juni 2025

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 30-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:2651

Zaaknummer: C/02/415234 / HA ZA 23-560 (E)

Rechters: Hermans

Advocaten: M.A.T. Schroots en G.C.L. van de Corput

Wetsartikelen: 6:162 BW en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Exhibitieverzoek en verzoek tot voorlopig getuigenverhoor deels toegewezen

Een schuldeiser in een faillissement verzoekt een voorlopig getuigenverhoor en inzage in bescheiden, zowel van de curator als van het bestuur van de gefailleerde en enkele derden. De curator verweert zich succesvol met een beroep op vertrouwelijkheid en het belang van een ongestoord rechtmatigheidsonderzoek. Tegenover de andere partijen worden de verzoeken (grotendeels) toegewezen.

Inleiding

Een vennootschap in de interieur(ontwerp)branche komt gedurende meer dan een jaar een betalingsregeling met een voormalige samenwerkingspartner ('de schuldeiser') niet na. Als de schuldeiser uiteindelijk conservatoir beslag legt en vervolgens de bodemprocedure tot nakoming van de betalingsverplichtingen start, gaat de vennootschap kort daarna failliet. Uit Google Reviews en gesprekken met opdrachtgevers leidt de schuldeiser af dat de bestuurder van de gefailleerde vennootschap, al dan niet via een andere vennootschap, nog steeds betrokken is bij het afmaken van de projecten die de gefailleerde vennootschap voor de faillietverklaring onder handen had. De schuldeiser vermoedt dat sprake is van onrechtmatig overhevelen van inkomsten uit die projecten naar een nieuwe onderneming. Om dit nader te kunnen onderbouwen, verzoekt de schuldeiser het gelasten van een voorlopig getuigenverhoor en om inzage dan wel afschrift van bescheiden op grond van artikel 843a Rv. De verzoeken zijn gericht tegen zowel (het bestuur van) de gefailleerde vennootschap en de vennootschappen die volgens de schuldeiser vermoedelijk betrokken zijn bij de voortzetting van de projecten, als tegen de curator. Van de curator wordt niet alleen inzage in bescheiden gevraagd, maar de schuldeiser wil haar ook doen horen als getuige.

De verzoeken tot het gelasten van een getuigenverhoor en de inzage/afschriften van bescheiden zijn ingesteld voor 1 januari 2025, dus het nieuwe bewijsrecht inzake voorlopige bewijsverrichtingen was daarop nog niet van toepassing.

Verweer van de curator

De curator voert verweer tegen de op haar gerichte verzoeken, omdat zij bezig is met rechtmatigheidsonderzoek in het faillissement. Zij heeft in dat kader ook informatie onder zich gekregen die op basis van afgesproken vertrouwelijkheid aan haar verstrekt is. Het moeten geven van inzage in bescheiden (die onderdeel zijn van het rechtmatigheidsonderzoek) en het moeten optreden als getuige zou de effectiviteit van het rechtmatigheidsonderzoek in gevaar brengen, aldus de curator.

De rechtbank volgt de curator in dit verweer. Daarbij wijst de rechtbank met name ook op het belang dat de curator gemaakte vertrouwelijkheidsafspraken moet kunnen nakomen, opdat de bereidheid van derden om informatie te verstrekken aan curatoren ook voor toekomstige faillissementen niet ondergraven wordt.

Verweer van de andere verweersters

Het bestuur van de gefailleerde vennootschap en de andere vennootschappen die volgens de schuldeiser betrokken zouden zijn bij de voortzetting van projecten ('verweersters') voeren ook verweer. Zij voeren allereerst aan dat de verzoeken moeten worden afgewezen omdat aan de zijde van de schuldeiser sprake zou zijn van 'een zwak materieel recht' en (daarom) onvoldoende belang bij het verzoek, misbruik van bevoegdheid en strijd met de goede procesorde. Alle punten van dit verweer zijn gebaseerd op het betoog dat de schuldeiser in werkelijkheid geen vordering had op de gefailleerde vennootschap en daarom ook geen (afgeleide) vordering kan hebben in verband met voortzetting van projecten van de gefailleerde.

De rechtbank wijst dit verweer van de hand, omdat binnen het kader van een verzoek tot een voorlopig getuigenverhoor en afgifte/inzage van bescheiden niet ter beoordeling voorligt of de vordering waarop de gevraagde bewijsverrichtingen zien, daadwerkelijk bestaat. Daarnaast neemt de rechtbank in aanmerking dat de vordering van de schuldeiser in het faillissement door de curator (voorlopig) is erkend. Geheel onwaarschijnlijk is deze dus niet. De bewijsverrichtingen die de schuldeiser vraagt kunnen naar hun aard ook bijdragen aan het ophelderen van omstandigheden die van belang zijn voor de door schuldeiser gepretendeerde vordering, zodat daarmee voldoende belang bij het verzoek – en dus: afwezigheid van misbruik van bevoegdheid en strijd met de goede procesorde – gegeven is.

Verweersters voeren tevens aan dat de schuldeiser geen belang heeft bij de bewijsverrichtingen voor zover die zien op een eventueel tegen de bestuurder in te stellen vordering, omdat de curator al rechtmatigheidsonderzoek aan het doen is. Dat verweer wordt door de rechtbank gepasseerd, omdat de vorderingen die de curator kan instellen anders van

aard zijn dan de vorderingen die openstaan voor een individuele schuldeiser, terwijl de curator ook niet voor het belang van een individuele schuldeiser kan opkomen.

Verweersters voeren voorts aan dat sprake zou zijn van een ‘fishing expedition’, maar ook dat verweer wordt niet gevolgd. Het verzoek tot inzage/afschrift van bescheiden is duidelijk genoeg afgebakend. Ook het verzoek tot getuigenverhoor is grotendeels voldoende duidelijk onderbouwd en afgebakend.

Met betrekking tot de afgifte/inzage van bescheiden stellen verweersters dat een zwaarwegend belang zich tegen verstrekking daarvan verzet, omdat het om concurrentiegevoelige gegevens gaat. Volgens de rechtbank valt een belangenafweging echter uit in het voordeel van de schuldeiser, omdat het verzoek beperkt is tot enkele specifieke projecten.

Tot slot voeren verweersters aan dat het vragen van een getuigenverhoor en inzage/afschrift van bescheiden dubbelop is; ze zijn immers gericht op het verkrijgen van informatie over dezelfde feiten. De rechtbank neemt echter in overweging dat de getuigenverhoren blijkens het verzoekschrift vooral gericht zijn op de feitelijke gang van zaken rond het voortzetten van projecten, terwijl de gevraagde bescheiden vooral op de financiële administratie van de betrokken vennootschappen zien. Ook het argument dat getuigen ook in een bodemprocedure nog gehoord kunnen worden, of aan hen een schriftelijke verklaring gevraagd kan worden, kan niet aan toewijzing van een voorlopig getuigenverhoor in de weg staan.

Gedeeltelijke toewijzing

Toch wordt het verzoek van de schuldeiser ook tegenover verweersters niet integraal toegewezen. Voor enkele projecten waar de schuldeiser vragen over zegt te willen stellen, is niet onderbouwd waarom de schuldeiser daarbij belang heeft – in zoverre is het verzoek volgens de rechtbank wel als ‘fishing expedition’ te kenmerken. Het probandum van het te gelasten getuigenverhoor wordt door de rechtbank dus ingeperkt ten opzichte van het verzoekschrift.

Daarnaast perkt de rechtbank het aantal te horen getuigen – voorlopig – in. De schuldeiser verzocht verhoor van zestien getuigen, maar volgens de rechtbank leert de ervaring dat het horen van meer dan vijf getuigen vaak niet zinvol is. Om te beginnen zal de schuldeiser dus slechts vijf getuigen mogen oproepen; als er daarna toch redenen zijn om nog meer getuigen te horen, moet de schuldeiser dat verzoeken aan de rechter-commissaris.

Voor zover in het verzoek tot inzage/afschrift van bescheiden wordt gevraagd om afschrift van de overeenkomst die verweersters hebben gesloten met de curator (o.a. omtrent het

voortzetten van projecten) hoeven verweersters alleen inzage te geven in de passages die betrekking hebben op de projecten.

I.F.M. Lakwijk, juni 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 24-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:7701

Zaaknummer: C/09/672992 / HA RK 24-526

Rechters: T.F. Hesselink

Advocaten: R.A.G. de Vaan en J.J. Dijkman

Wetsartikelen: 186 Rv (oud) en 843a Rv (oud)

RECHTSPRAAK

Curator vordert terugbetaling zero balancing-overboekingen en spreekt bestuurder aan wegens onbehoorlijk bestuur

Rabobank boekte automatisch iedere dag de saldi van de dochtermaatschappijen over naar de rekening van de moederverenootschap (cash pooling). Die betalingen werden in rekening-courant verrekend met de vorderingen van de moeder op de dochters. De curator van de failliete dochters stelt dat de moeder deze bedragen niet mocht verrekenen op grond van artikel 54 Fw. De rechtbank merkt op dat in de rechtspraak het begrip ‘overneming’ in de zin van artikel 54 Fw ruim wordt uitgelegd, maar dat deze ruime uitleg met name geldt voor banken vanwege hun bijzondere positie in het betalingsverkeer. In dit geval is de moederverenootschap echter geen bank en heeft zij geen bemoeienis gehad met de automatische overboekingen die door Rabobank werden uitgevoerd. De moeder mocht de betalingen daarom verrekenen in de rekening-courantverhouding. Verder heeft de curator de indirecte bestuurder aansprakelijk gesteld op grond van artikel 2:248 BW, maar ook die vordering wordt door de rechtbank afgewezen.

Zero balancing arrangement

De curator van twee failliete dochterverenootschappen spreekt de moederverenootschap aan tot terugbetaling van bedragen die in de drie weken voorafgaand aan het faillissement via een *zero balancing arrangement (cash pooling)* naar de moederverenootschap waren overgeboekt. Door het *zero balancing arrangement* boekte Rabobank automatisch iedere dag de saldi van de dochtermaatschappijen over naar de rekening van de moederverenootschap. Die betalingen werden in de rekening-courant tussen de moederverenootschap en de

dochtervennootschappen verrekenend met de vorderingen van de moedervennootschap op deze vennootschappen. De curator stelt dat de moedervennootschap deze bedragen niet mocht verrekenen, omdat sprake zou zijn van schuldoverneming in de zin van artikel 54 Fw en vordert de betalingen terug op grond van onverschuldigde betaling. Daarnaast stelt de curator dat de betalingen ook als onrechtmatige selectieve betalingen kunnen worden aangemerkt.

De rechtbank merkt op dat in de rechtspraak het begrip 'overneming' in de zin van artikel 54 Fw ruim wordt uitgelegd, maar dat deze ruime uitleg met name geldt voor banken vanwege hun bijzondere positie in het betalingsverkeer. In dit geval is de moedervennootschap echter geen bank en heeft zij geen bemoeienis gehad met de automatische overboekingen die door Rabobank werden uitgevoerd. Er is ook niet gesteld of gebleken dat de moedermaatschappij (jaren daarvoor) met het *zero balancing arrangement* heeft ingestemd om een verrekeningsmogelijkheid te creëren. De rechtbank komt dan ook tot de conclusie dat de moedermaatschappij de betalingen mocht verrekenen in de rekening-courantverhouding.

Selectieve betaling

Ten aanzien van het verwijt van selectieve betaling stelt de curator dat de moedervennootschap, vanaf het moment dat het faillissement te verwachten was, niet meer mocht worden voldaan ten nadele van andere schuldeisers. De rechtbank overweegt echter dat de betalingen niet selectief waren, omdat alle schuldeisers tot aan het faillissement zijn voldaan en er geen sprake was van ongelijke behandeling. Bovendien zijn de betalingen automatisch verricht door de bank en niet actief door de moedervennootschap of haar bestuurder. De rechtbank ziet daarom geen grond om de overboekingen als onrechtmatige selectieve betalingen aan te merken.

Bestuurdersaansprakelijkheid

Verder heeft de curator de indirecte bestuurder aansprakelijk gesteld op grond van artikel 2:248 BW, maar ook die vordering wordt door de rechtbank afgewezen. De curator verwijt de bestuurder dat deze heeft geaccepteerd dat de overheadkosten van een dochtervennootschap zijn gestegen en heeft nagelaten passende maatregelen te nemen. Hierdoor zou ook het faillissement van de andere dochtervennootschap zijn veroorzaakt. De rechtbank oordeelt echter dat de curator onvoldoende gemotiveerd heeft gesteld dat geen redelijk denkend bestuurder dezelfde beslissing zou hebben genomen. Daarnaast heeft de curator onvoldoende aangevoerd om te concluderen dat de bestuurder de verhoogde overheadkosten heeft geaccepteerd met de (objectieve) wetenschap dat de schuldeisers zouden worden benadeeld.

De rechtbank wijst daarmee alle vorderingen van de curator af.

S. Zonneveld, juni 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:3216

Zaaknummer: C/05/438811 / HA ZA 24-372

Rechters: L.J. de Kerpel-van de Poel

Advocaten: C.W. Houtman

Wetsartikelen: 54 Fw en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Verzet ongegrond: bestuurder aansprakelijk voor het faillissementstekort

Een curator vordert dat de bestuurder van gefailleerde aansprakelijk is voor het faillissementstekort op grond van artikel 2:248 BW. De bestuurder heeft niet voldaan aan de administratie- en publicatieplicht en heeft zijn taak dus onbehoorlijk vervuld. Alternatieve oorzaken van het faillissement zijn onvoldoende onderbouwd. De bestuurder is aansprakelijk voor het faillissementstekort.

In onderhavige zaak heeft de curator gevorderd dat de rechtbank voor recht verklaart dat de bestuurder van gefailleerde aansprakelijk is voor het faillissementstekort op grond van artikel 2:248 BW. Daarbij heeft de curator betaling gevorderd van een voorschot van het faillissementstekort ter hoogte van € 610.182,98. Beide vorderingen zijn bij verstekvonnis toegewezen. De bestuurder is tegen het verstekvonnis in verzet gekomen en vordert afwijzing van de vordering van de curator dan wel matiging van het voorschot tot het daadwerkelijk vast te stellen faillissementstekort.

De rechtbank stelt vast dat de bestuurder zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld, omdat hij niet heeft voldaan aan de administratieplicht uit artikel 2:10 BW en de publicatieplicht uit artikel 2:394 BW, en dat het op de weg van de bestuurder ligt om aannemelijk te maken dat andere feiten en omstandigheden dan zijn onbehoorlijke taakvervulling hebben geleid tot het faillissement van de vennootschap.

De bestuurder draagt weliswaar alternatieve oorzaken van het faillissement aan, maar onderbouwt die niet. Bovendien kunnen die oorzaken volgens de rechtbank niet worden afgeleid uit de overgelegde gebrekkige administratie. De rechtbank oordeelt dat de bestuurder jegens de boedel aansprakelijk is voor het faillissementstekort.

De vordering tot matiging van het door de bestuurder te betalen bedrag wordt eveneens afgewezen. De bestuurder stelt dat de schuldenlast een hoogte heeft van € 50.000. De curator

heeft echter aangetoond dat reeds voor een bedrag van € 619.483,45 aan vorderingen is ingediend. De rechtbank verklaart het verzet ongegrond en bekrachtigt het verstekvonnis.

S.J. van den Boogert, juni 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 23-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:4150

Zaaknummer: C/05/439831 / HZ ZA 24-275

Rechters: K.H.A. Heenk

Advocaten: S. Besli en mr. M. Kauffmann

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Spoler q.q./Bestuurders van La Demica Stucwerk B.V.

De rechtbank wijst de vorderingen van de curator op grond van onbehoorlijk bestuur tegen de voormalig bestuurder toe. De echtgenote van de voormalig bestuurder wordt eveneens aansprakelijk gehouden voor onrechtmatige daad en onverschuldigde betaling, vanwege het onttrekken van gelden aan de vennootschap. Met wenk.

Feiten, vorderingen en verweer

In deze zaak buigt de rechtbank Overijssel zich over de vorderingen van de curator in het faillissement van La Demica Stucwerk B.V. tegen de voormalig (middellijk) bestuurder ('Bestuurder') van de gefailleerde en zijn echtgenote ('Echtgenote'). Aan zijn vorderingen legt de curator ten grondslag dat de Bestuurder op grond van artikel 2:248 BW jo. artikel 2:11 BW en/of artikel 2:9 BW en/of artikel 6:162 BW aansprakelijk is voor het (betalen van het) boedeltekort van ten minste € 675.000, omdat hij zijn taken jegens de vennootschap onbehoorlijk heeft vervuld. Daarnaast stelt de curator dat de Bestuurder de op hem rustende boekhoudplicht (ex art. 2:10 BW jo. art. 3:15i BW) heeft geschonden. Verder stelt de curator dat de Bestuurder en zijn Echtgenote aansprakelijk zijn voor de volgende onrechtmatige onttrekkingen aan de vennootschap:

1. contante geldopnamen voor privédoeleinden van minimaal € 50.970;
2. overboekingen naar privérekeningen van de Bestuurder en/of de Echtgenote van circa € 90.000;
3. dubieuze betalingen aan een derde partij van circa € 69.000 en leeghalen zakelijke rekening ad € 60.000;
4. gelden die de vennootschap onterecht aan gelieerde partijen heeft betaald;
5. gelden naar derden/vrienden/familie zonder grondslag;

6. debiteuren laten betalen op 'eigen rekening' in plaats van aan de vennootschap.

De curator meent dat de Bestuurder (en zijn Echtgenote) namens de vennootschap met de transacties 1 t/m 6 ook in strijd hebben gehandeld met de statutaire doelomschrijving en de Beklamel-norm. Voor de Echtgenote geldt dat zij de financiële zaken van de vennootschap regelde en bevoegd was tot het doen van betalingen en/of geldopnamen, zodat het ervoor moet worden gehouden dat zij wist van de onrechtmatige pinopnames en hiervan ook zelf heeft geprofiteerd. Uit het verweer van de Echtgenote valt op te maken dat de curator haar, vanwege het onbehoorlijk bestuur, heeft gekwalificeerd als feitelijk bestuurder/beleidsbepaler (r.o. 4.3).

De Bestuurder betwist dat sprake is van een schending van de boekhoudplicht. Weliswaar was de administratie 'rommelig' en 'niet heel erg overzichtelijk', maar daaruit konden wel de rechten en plichten van de vennootschap worden afgeleid, zodat sprake is van een onbelangrijk verzuim als bedoeld in artikel 2:248 lid 2 BW, aldus de Bestuurder. De Bestuurder beroept zich subsidiair op overmacht, omdat hij door zijn ziekte niet in staat is geweest om de administratie zodanig in te richten en bij te houden dat daarmee aan de boekhoudplicht is voldaan. Ten aanzien van de onrechtmatige onttrekkingen verweert de Bestuurder zich door te wijzen op tegenprestaties voor de betalingen.

Beoordeling van de vorderingen ten aanzien van de Bestuurder (r.o. 5.1-5.14)

De rechtbank oordeelt dat de Bestuurder zijn boekhoudplicht niet is nagekomen, omdat de administratie dusdanig gebrekkig was, dat de rechten en verplichtingen van de gefailleerde niet konden worden vastgesteld. Dit betekent dat het bestuur over de gehele linie onbehoorlijk is geweest.

Het beroep van de Bestuurder op overmacht vanwege zijn ziekte slaagt niet, omdat hij al bekend was met zijn aandoening voordat hij de onderneming startte in 2020. De Bestuurder is namelijk een veteraan die in 2017 vanwege de diagnose van zijn ziekte gedeeltelijk arbeidsongeschikt is verklaard.

De rechtbank overweegt dat de Bestuurder geen andere oorzaak van het faillissement dan zijn onbehoorlijk bestuur aannemelijk heeft gemaakt, nu stellingen te dien aanzien niet concreet door de Bestuurder zijn onderbouwd. Daarom wordt hij aansprakelijk gehouden voor het tekort in het faillissement en veroordeeld tot betaling van een voorschot op het boedeltekort van € 300.000 aan de curator, te vermeerderen met wettelijke rente.

De overige vorderingen tegen de Bestuurder op grond van onrechtmatige daad, in verband met

de onttrekkingen, worden niet toegewezen. De rechtbank overweegt dat als komt vast te staan dat de onttrekkingen onrechtmatig waren, er onvoldoende grond bestaat om de gevorderde verklaring voor recht toe te wijzen. Volgens de rechtbank valt niet in te zien dat de schade die daardoor is ontstaan groter is dan het tekort in het faillissement, zoals gevorderd door de curator. De curator heeft dat ook niet toegelicht of onderbouwd (r.o. 5.11).

Beoordeling van de vorderingen ten aanzien van de Echtgenote (r.o. 5.15-5.37)

Wat betreft de Echtgenote oordeelt de rechtbank dat zij slechts in beperkte mate aansprakelijk is. De curator heeft onvoldoende aangetoond dat zij betrokken was bij de meeste overboekingen en contante opnames. Voor de overboekingen naar haar eigen rekening geldt dat een deel daarvan een geldige tegenprestatie had, omdat zij uit eigen middelen kosten voor de vennootschap had voorgeschooten. Alleen voor het bedrag van € 1.518,38 is niet aangetoond dat er een tegenprestatie was; dit bedrag moet zij als onverschuldigd terugbetalen. Daarnaast acht de rechtbank haar aansprakelijk voor € 8.607,58 in verband met een dubieuze transactie met een derde partij, waarbij zij had moeten beseffen dat deze handeling niet in het belang van de vennootschap was en tot benadeling van schuldeisers leidde.

In totaal moet de Echtgenote € 10.125,96 aan de curator betalen, te vermeerderen met wettelijke rente.

Wenk

Ten aanzien van de vordering uit onrechtmatige daad, verband houdend met onrechtmatige onttrekkingen, overweegt de rechtbank dat de schade in de zin van artikel 2:9 BW en/of artikel 6:162 BW vermoedelijk niet het boedeltekort in de zin van artikel 2:248 BW zal overstijgen (r.o. 5.11). Daarbij geldt dat de omvang van het boedeltekort op zichzelf niet bepalend is voor de door de vennootschap geleden schade, welke schade bovendien afzonderlijk begroot moet worden. Niettemin dienen curatoren in de praktijk de gestelde schadeposten concreet en gespecificeerd uiteen te zetten.

In de praktijk komt het regelmatig voor dat curatoren het volledige boedeltekort vorderen op grond van artikel 2:248 BW, zonder voldoende te onderbouwen welke zelfstandige schade de vennootschap heeft geleden als gevolg van onbehoorlijke taakvervulling in de zin van artikel 2:9 BW. Daarmee wordt onvoldoende recht gedaan aan het onderscheid tussen beide aansprakelijkheidsgrondslagen, die elk een andere schadegrondslag en -omvang kennen. De vordering op grond van artikel 2:9 BW blijft hierdoor in veel gevallen onderbenut. Curatoren doen er daarom goed aan om de schade ex artikel 2:9 BW afzonderlijk in beeld te brengen, temeer nu deze schade in voorkomende gevallen het boedeltekort ex artikel 2:248 BW kan overstijgen. Indien de curator erin slaagt een vordering op grond van artikel 2:9 BW te

incasseren die het boedeltekort overstijgt, kan dit ertoe leiden dat er een overschot in de boedel resteert.

E. Ayerdem, juni 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 28-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:3673

Zaaknummer: C/o8/317608 / HA ZA 24-283

Rechters: J.N. Bartels

Advocaten: S.H.J. Buitenkamp en T.H.I.M. Pierik

Wetsartikelen: 2:248 BW, 42 Fw, 6:162 BW en 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Schol q.q./Bestuurders van Billionpeople B.V.

Een curator heeft de ‘middellijk dan wel feitelijk’ bestuurders van de vennootschap aangesproken op grond van onder meer artikel 2:248 BW en onrechtmatige daad. Ook heeft de curator oplegging van een bestuursverbod gevorderd. Omdat de zaak een internationaal karakter heeft, toetst de rechtbank of zij bevoegd is en welk recht van toepassing is. Ook beoordeelt de rechtbank of de dagvaarding op de juiste manier is betekend aan gedaagden. De rechtbank wijst de vorderingen van de curator bij verstek toe en legt onder meer een bestuursverbod op voor de duur van vijf jaar.

De curator in het faillissement van Billionpeople B.V. heeft de ‘middellijk dan wel feitelijk’ bestuurders van de vennootschap aangesproken op grond van onder meer artikel 2:248 BW en onrechtmatige daad. Ook heeft de curator oplegging van een bestuursverbod gevorderd. Gedaagden zijn niet in de procedure verschenen. De uitspraak gaat daarom uitsluitend over de rechtsmacht, het toepasselijk recht en de betekening van de dagvaarding, nu gedaagde 1 in Duitsland woont en de woonplaats van gedaagde 2 onbekend is.

De rechtbank overweegt dat de Nederlandse rechter bevoegd is op grond van artikel 7 aanhef en lid 2 EEX-Verordening II, omdat de vordering van de curator mede ziet op een verbintenis uit onrechtmatige daad en het schadevoortbrengende feit zich in Nederland heeft voorgedaan. Dit omdat Billionpeople B.V. is gevestigd in Nederland en de vorderingen van de curator zien op het besturen van deze vennootschap. Omdat de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft ten opzichte van gedaagde 1, heeft zij dat op grond van artikel 7 lid 1 Rv ook ten opzichte van gedaagde 2 vanwege de bestaande samenhang tussen de vorderingen tegen beide gedaagden. Op grond van artikel 4 lid 1 Rome II-Verordening is Nederlands recht van toepassing, omdat de schade zich voordoet in Nederland nu alle door de curator opgevoerde schuldeisers Nederlandse partijen zijn.

De curator heeft voor gedaagde 1 de dagvaarding in overeenstemming met de

Betekenningsverordening 2020 via een Nederlandse gerechtsdeurwaarder als verzendende instantie laten verzenden aan het Amtsgericht Gronau (Westfalen) als ontvangende instantie. De curator heeft hierbij de juiste termijnen in acht genomen. Aangenomen kan worden dat de voor Duitsland voorgeschreven vormen van betekening in acht zijn genomen.

Voor gedaagde 2 is het exploit betekend aan het parket van de ambtenaar van het OM bij de rechtbank Overijssel, locatie Almelo. Een uittreksel van het exploit is tijdig bekendgemaakt in de Staatscourant. Ook hier is de dagvaardingstermijn (van drie maanden) in acht genomen. Gedaagden zijn hiermee op de juiste manier gedagvaard, zodat verstek tegen hen kan worden verleend.

De rechtbank wijst de vorderingen van de curator bij verstek toe en legt onder meer een bestuursverbod op voor de duur van vijf jaar.

H.J. de Kloe, juni 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 28-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:3581

Zaaknummer: C/08/320486 / HA ZA 24-354

Rechters: A.M. van Diggele

Advocaten: P.E.M. Schol

Wetsartikelen: 7 EEX-Vo, 7 Rv, 4 Rome II, Betekenningsverordening 2020, 2:248 BW, 6:162 BW en 106a Fw

RECHTSPRAAK

Van Wijk q.q./Bestuurders van Julide Transport B.V.

De curator heeft met de directe en indirecte bestuurder een schikking getroffen over de financiële aspecten van zijn vorderingen. De rechtbank oordeelt uitsluitend over het gevorderde bestuursverbod en wijst die vordering bij verstek toe.

De curator in het faillissement van Julide Transport B.V. heeft de directe en indirecte bestuurder aansprakelijk gesteld op grond van artikel 2:248 BW. Daarnaast heeft hij gevorderd een bestuursverbod op te leggen aan de directe bestuurder. Nadat partijen een schikking hebben getroffen over de financiële aspecten van de vorderingen van de curator, vermindert de curator zijn eis in die zin dat alleen nog een bestuursverbod wordt gevorderd. Gedaagden zijn niet in de procedure verschenen, zodat tegen hen verstek wordt verleend. De rechtbank legt het bestuursverbod op voor de duur van vijf jaar.

H.J. de Kloe, juni 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 28-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:3582

Zaaknummer: C/08/328671 / HA ZA 25-49

Rechters: A.M. van Diggele

Advocaten: N.J.H. Leferink

Wetsartikelen: 2:248 BW en 106a Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurders/Curator van Holland-Jeruzalem Management Company B.V.

De curator stelt de voormalige bestuurders van failliet aansprakelijk voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW, althans voor enkele specifieke schadeposten op grond van artikel 2:9 BW en artikel 6:162 BW. In eerste aanleg wijst de rechtbank de vordering ex artikel 2:248 BW af, maar acht zij beide bestuurders gedeeltelijk aansprakelijk wegens onder meer het onttrekken van vermogensbestanddelen aan de vennootschap. Ook het hof wijst de vordering ex artikel 2:248 BW af, bij gebrek aan belangrijke oorzaak van het faillissement. Bestuurders zijn naar het oordeel van het hof wel deels aansprakelijk op grond van artikel 2:9 BW en 6:162 BW wegens onbehoorlijk bestuur en onrechtmatig handelen jegens de vennootschap en de gezamenlijke schuldeisers. Het disculpatieverweer van een van de bestuurders wordt afgewezen.

Inleiding

Deze zaak betreft het faillissement van Holland-Jeruzalem Management Company BV ('HJMC'). HJMC hield zich bezig met vastgoedbeleggingen in binnen- en buitenland. De curator stelt de voormalige bestuurders aansprakelijk voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW, althans voor enkele specifieke schadeposten op grond van artikel 2:9 BW en artikel 6:162 BW. In eerste aanleg wijst de rechtbank de vordering ex artikel 2:248 BW af, maar acht zij beide bestuurders gedeeltelijk aansprakelijk wegens onder meer het onttrekken van vermogensbestanddelen aan de vennootschap. Het hof Den Haag behandelt de zaak in volle omvang, waarbij zowel de vordering op grond van artikel 2:248 BW als de toegewezen subsidiaire vorderingen opnieuw worden beoordeeld.

Kennelijk onbehoorlijk bestuur ex artikel 2:248 BW

In hoger beroep beroept de curator zich primair op de aansprakelijkheid van de voormalig bestuurders van HJMC voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 lid 1 BW. De curator beroept zich op het in lid 2 opgenomen bewijsvermoeden en stelt dat de bestuurders de administratieplicht ex artikel 2:10 BW hebben geschonden. Het gebrek aan vastlegging van grootschalige vermogensverschuivingen binnen het concern waarin HJMC deelnam, zou bovendien verband houden met zijn stelling dat de bestuurders onvoldoende hebben aangetoond dat andere feiten en omstandigheden een belangrijke oorzaak zijn van het faillissement van HJMC.

De bestuurders stellen zich op het standpunt dat zij het bewijsvermoeden gemotiveerd hebben weerlegd. Zij voeren aan dat het faillissement in overwegende mate is veroorzaakt door externe omstandigheden, waaronder het instorten van de vastgoedmarkt, waardoor grote projecten zijn mislukt.

Het hof volgt het oordeel van de rechtbank dat de bestuurders het bewijsvermoeden hebben ontzenuwd. Volgens het hof hebben zij voldoende aannemelijk gemaakt dat het mislukken van de vastgoedprojecten, als gevolg van het uitbreken van de vastgoedcrisis, een belangrijke oorzaak van het faillissement van HJMC was. Het hof volgt de curator niet in zijn standpunt dat de onttrekkingen aan het vermogen van HJMC door de bestuurders in combinatie met de schuldenlast het faillissement mede hebben veroorzaakt. De curator wijst op een berekening waaruit een batig saldo zou blijken bij correct beheer. Het hof volgt dit niet. De berekening is ondeugdelijk onderbouwd en sluit niet aan bij de realistische waardering van activa en schulden. Ook de stelling dat de gebreken in de administratie een zelfstandige oorzaak zijn geweest van het faillissement, acht het hof niet aannemelijk. De vordering ex artikel 2:248 BW wordt daarom afgewezen.

Aansprakelijkheid ex artikel 2:9 BW en artikel 6:162 BW

Subsidiair vordert de curator schadevergoeding op grond van artikel 2:9 BW en artikel 6:162 BW, wegens concrete onrechtmatige en onbehoorlijke gedragingen. Het hof beoordeelt de aan deze vorderingen ten grondslag gelegde verwijten afzonderlijk.

Het eerste verwijt van de curator ziet erop dat de bestuurders, ondanks bestaande schulden en verliezen, onzakelijke uitgaven hebben gedaan, zoals creditcardkosten en managementvergoedingen. Het hof oordeelt dat deze uitgaven niet zijn verricht ten behoeve van HJMC en voornamelijk privébelangen betreffen. De door de curator op dit punt betrokken stellingen zijn onvoldoende gemotiveerd betwist. De betrokken bestuurder is aansprakelijk voor de ontstane schade ex artikel 2:9 BW.

Het tweede verwijt ziet op het verstrekken van groepsleningen zonder zekerheid. Het hof

overweegt dat deze leningen passen binnen de vastgoedontwikkelingsactiviteiten van HJMC. Ook de afgifte van garanties ten behoeve van een gelieerde projectvennootschap wordt door het hof niet als onbehoorlijk bestuur aangemerkt. Het gaat om een gebruikelijke contractuele waarborg in het kader van projectfinanciering, waarvoor zakelijke motieven bestaan. Dit verwijt wordt daarom verworpen.

De verwijten die betrekking hebben op het bezwaren en de onrechtmatige onttrekkingen van de activa van HJMC door de bestuurders worden beide toegewezen. De curator stelt onder meer dat het bestuur onrechtmatig heeft gehandeld door een vordering van ruim € 2,3 miljoen op een gelieerde buitenlandse entiteit over te dragen. Een van de bestuurders laat deze vordering overdragen aan een stichting die onder zijn zeggenschap staat, zonder reële tegenprestatie. Het belang wordt op een later moment verkocht, maar HJMC ontvangt de haar toekomende opbrengst niet. Het hof stelt vast dat het samenstel van rechtshandelingen doelbewust is ingericht om vermogensbestanddelen buiten de boedel te brengen. Uit interne correspondentie blijkt bovendien dat deze structuur is opgezet met het oogmerk om schuldeisers te benadelen. Dit kan worden gekwalificeerd als onrechtmatig handelen jegens de vennootschap en haar schuldeisers (art. 6:162 BW) en als onbehoorlijk bestuur (art. 2:9 BW).

Het beroep van een van de bestuurders op disculpatie op grond van artikel 2:9 lid 2 BW slaagt niet. Het hof oordeelt dat de bestuurder geen enkele maatregel heeft getroffen om de gevolgen van het onrechtmatig handelen af te wentelen.

Het hof bekrachtigt dan ook het vonnis van de rechtbank voor zover het ziet op de gedeeltelijke toewijzing van de subsidiaire vorderingen.

D.M.M. Detisch, juni 2025

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:124

Zaaknummer: 200.326.098/01

Rechters: G.C. de Heer, P. Volker en R.J. van Galen

Advocaten: M.C.M. van Ruitenbeek-Kossen

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:248 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

**More Services B.V. c.s./Curator van Xenergy Services B.V.
en Arvick B.V.**

Een curator in het faillissement van twee vennootschappen stelt de direct en indirect bestuurder aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW en artikel 2:9 BW. De vordering uit hoofde van artikel 2:248 BW wordt afgewezen. Wel slaagt het verwijt dat verzekeringen bij de failliete vennootschap in rekening werden gebracht, terwijl de failliete vennootschap deze verzekeringen zelf betaalde. De direct en indirect bestuurder worden daarom ex artikel 2:9 BW veroordeeld tot betaling van dit schadebedrag. De overige vorderingen van de curator worden afgewezen.

Het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden oordeelt in hoger beroep over de aansprakelijkheid van More Services B.V. ('More Services') en haar bestuurder na het faillissement van dochtervennootschappen Xenergy Services B.V. ('Xenergy') en Arvick B.V. ('Arvick'). De curator stelt dat sprake was van kennelijk onbehoorlijk bestuur, onder meer omdat More Services via *Service Level Agreements* (SLA's) structureel te hoge bedragen in rekening bracht bij de dochters, kosten niet intern werden doorbelast, en Xenergy werd gebruikt om Arvick te financieren zonder zekerheden. De rechtbank heeft de vorderingen deels toegewezen, maar beide partijen voelden zich genoodzaakt in hoger beroep te gaan.

Het hof stelt voorop dat voor bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW vereist is dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur dat een belangrijke oorzaak van het faillissement is. De curator betoogt dat More Services niet voldeed aan de publicatie- en administratieplicht, maar het hof vindt dit onvoldoende onderbouwd. Er was geen sprake van zodanige tekortkomingen dat het bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW geldt. Ook inhoudelijk acht het hof niet bewezen dat baten structureel aan de dochters zijn onttrokken of dat de interne verrekeningen en financieringen onzorgvuldig waren. De SLA-vergoedingen voor management, software en materieel acht het hof voldoende onderbouwd en niet onevenredig hoog.

Wel acht het hof bewezen dat More Services maandelijks een bedrag voor verzekeringen in rekening bracht bij Xenergy, terwijl Xenergy deze verzekeringen zelf betaalde. Voor deze post ontbrak iedere rechtvaardiging. Dit is volgens het hof onbehoorlijk bestuur, maar vanwege de beperkte omvang van het bedrag (€ 1.810 per maand, twintig maanden) is niet aannemelijk dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement was. Aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW wordt daarom afgewezen, maar op grond van artikel 2:9 BW (ernstig verwijt) worden More Services en haar bestuurder hoofdelijk veroordeeld tot vergoeding van de schade (twintig maanden het bedrag dat voor verzekeringen in rekening werd gebracht, dus € 36.200 in totaal).

C.M.A. Knoben, juni 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:3283

Zaaknummer: 200.337.750/01

Rechters: A.A.J. Smelt, M.M.A. Wind en T.K. Lekkerkerker

Advocaten: N.E. Koelemaij en J. Faas

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:9 BW